

Arrest

nr. 348 035 van 4 juni 2026
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. LAUWENS
Temselaan 100A
1853 GRIMBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 mei 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAUWENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 15 maart 2026 wordt verzoekende partij staande gehouden bij een verkeerscontrole te Antwerpen en wordt er vastgesteld dat zij in het bezit is van verdovende middelen. Er wordt haar het bevel gegeven om het land te verlaten (bijlage 13).

1.2 Op 25 mei 2026 wordt verzoekende partij opnieuw bij een verkeerscontrole aangehouden en wordt wederom haar illegaal verblijf vastgesteld waarbij er in deze zin nogmaals een administratief verslag wordt opgesteld.

1.3 Op dezelfde dag wordt verzoekende partij gehoord door de Politie te Antwerpen.

1.4 Op 26 mei 2026 wordt er ten aanzien van verzoekende partij besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de in de huidige procedure aangevochten beslissing welke als volgt wordt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 25.05.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: Kraidi

voornaam: Badreddine

geboortedatum: 04.06.2002

geboorteplaats: TUNESIË

nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd op 30.06.2023 door de CR van Antwerpen, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar (met 1 jaar uitstel) wegens verkoop van verdovende middelen.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Antwerpen op 15.03.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille van drugsbezit

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land BadenWürttemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders

die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- ☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 15.03.2026. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 02.03.2023 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties die op 20.03.2023 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

Betrokkene heeft zich niet zelfstandig gemeld bij de autoriteiten van Italië.

Betrokkene kon een verzoek tot internationale bescherming indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, Afdeling

Internationale bescherming. Hij diende dit te doen door zich aan te bieden in het aanmeldcentrum Belliardstraat 68, 1000 Brussel

Betrokkene diende geen verzoek tot internationale bescherming in

Betrokkene werd op 30.06.2023 door de CR van Antwerpen, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar (met 1 jaar uitstel) wegens verkoop van verdovende middelen.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Antwerpen op 15.03.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille van drugsbezit

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land BadenWürttemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende

middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

*Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Terugleiding naar de grens*

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren omdat hij zijn paspoort verloren is.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij/zij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij/zij aan een ziekte lijdt die hem/haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 15.03.2026. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 02.03.2023 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties die op 20.03.2023 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

Betrokkene heeft zich niet zelfstandig gemeld bij de autoriteiten van Italië.

Betrokkene kon een verzoek tot internationale bescherming indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, Afdeling

Internationale bescherming. Hij diende dit te doen door zich aan te bieden in het aanmeldcentrum Belliardstraat 68, 1000 Brussel

Betrokkene diende geen verzoek tot internationale bescherming in

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde

Betrokkene werd op 30.06.2023 door de CR van Antwerpen, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar (met 1 jaar uitstel) wegens verkoop van verdovende middelen.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Antwerpen op 15.03.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille van drugsbezit

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, *C-145/09, Land BadenWürttemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, *Wolf*, 221/81, *Jurispr.* blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest *Aoulmi tegen Frankrijk* van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, *Jurispr.* blz. I-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67).”

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn/haar arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

1.5 Op dezelfde dag wordt ook besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een duur van acht jaar ten aanzien van verzoekende partij.

1.6 Op 1 juni 2026 dient verzoekende partij per J-BOX een verzoekschrift in waarbij zij bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing vordert van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) van 26 mei 2026.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in het centrum 127bis te Steenokkerzeel en maakt zij het voorwerp uit van een verwijderings-of terugrijvingsmaatregel. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt logischerwijze ook niet betwist door de verwerende partij waardoor aan de eerste cumulatieve voorwaarde voldaan is.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet dit middel als volgt uit:

“IV. UITEENZETTING VAN DE MIDDELEN

Verzoeker meent volgend middel te kunnen aanvoeren tegen de bestreden beslissingen:

1) SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

De bestreden beslissing beval het verlaten van het Belgische grondgebied op grond van de volgende motivering:

*“[...]

Dergelijke zeer beperkte motivering strookt echter niet met de werkelijkheid en kan bijgevolg geenszins naar recht een bevel tot verlaten van het grondgebied verantwoorden.

Naast het aanduiden van de meest toepasselijke wettelijke bepaling van art. 3 Vw., dienen op grond van de Wet Motivering Bestuurshandelingen van 29 juli 1991 eveneens de feitelijke gegevens te worden vermeld op grond waarvan de overheid meent dat één of meer weigeringsgronden kunnen worden ingeroepen.

Dienaangaande valt er onmiddellijk een bedenkelijke motivering op, immers men stelt letterlijk: “Volgens het administratief verslag / TARAP / RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Antwerpen op 15.03.2026 werd de betrokkene aangehouden omwille drugsbezit. [...] Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”, waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker al schuldig wordt geacht nog vooraleer dit onderzoek wordt afgesloten.

Verzoeker werd nochtans verhoord en betwistte deze vermeende feiten van drugbezit.

Hoe dan ook noopt dit alles tot verder (grondig) onderzoek dat eerst zal moeten worden afgewacht alvorens te oordelen.

Het valt te betreuren dat verzoeker na diens verhoor niet in vrijheid werd gesteld doch daarentegen onmiddellijk de bestreden beslissing betekend kreeg.

Uit deze motivering kan alleszins niet worden afgeleid waarom verzoeker dient te worden teruggeleid zonder dat een termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, bij voorkeur na afloop van het nog te voeren onderzoek.

Bovendien is de motivering ook manifest onjuist: men stelt enerzijds dat betrokkene op 30/06/2023 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld zou zijn geweest tot een gevangenisstraf wegens verkoop van verdovende middelen. Nadien stelt men “Gelet op de herhaling van deze feiten”, vermits verzoeker zou zijn gearresteerd wegens drugbezit. Bezit van verdovende middelen is echter niet hetzelfde als verkoop van verdovende middelen. Er is dus geen sprake van herhaling. Bovendien betwist verzoeker de feiten van drugbezit nog.

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet naar recht verantwoord, onjuist, minstens onzorgvuldig.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

In het tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 6 van het EVRM. Dit middel zet zij als volgt uiteen:

“2) SCHENDING VAN ARTIKEL 6 EVRM

Door letterlijk te stellen: “werd de betrokkene aangehouden omwille drugsbezit. [...] Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”, wordt het vermoeden van onschuld dat aan verzoeker op grond van art. 6 EVRM wordt gewaarborgd manifest geschonden.

Niet alleen is dit onjuist, bovendien stelt verzoeker vast dat nergens de voorwaardelijke wijs werd gehanteerd. Nochtans is hij nog niet schuldig verklaard aan deze feiten inzake drugbezit.

Verzoeker dient diens rechten te kunnen laten gelden m.b.t. dit zopas opgestarte strafdossier. Enige schuldigverklaring is nog steeds niet aangetoond en de onschuld van verzoeker dient te allen tijde te worden vermoed.

Een vroegtijdige uitdrijving zou er echter voor zorgen dat verzoeker niet eens aanwezig kan zijn op diens proces m.b.t. deze beweerde feiten inzake bezit van verdovende middelen (hetgeen op zich dan ook een schending is van diens recht op toegang tot de rechter). In dit geval zou dit zelfs betekenen dat verzoeker de gevolgen dreigt te ondergaan van een beslissing tot verwijdering grondgebied dewelke louter gesteund is op een strafzaak waarin nog geen definitief oordeel werd geveld.

De schending van artikel 6 EVRM is afdoende bewezen.

Het middel is ernstig en gegrond.”

2.2.2 Verzoekende partij gaat inderdaad inhoudelijk in op de bestreden beslissing en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.2.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.2.4 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.2.5 Allereerst stelt de Raad eveneens vast dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...);

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...).”

De Raad merkt meteen op dat het voorkomen van een situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° of 3° van de Vreemdelingenwet principieel reeds voldoende is om een beslissing in deze zin afdoende te motiveren. Hierop is enkel een uitzondering voorzien voor zover de afgifte van dit bevel in strijd zou zijn met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. In deze zin verwijst verzoekende partij naar artikel 6 van het EVRM waar de Raad verder in het arrest nader op ingaat.

Daarnaast betwist verzoekende partij nergens dat zij onder meer niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum of enige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Gelet op de gegevens zoals vervat in het administratief dossier is dit ook duidelijk het geval en verzoekende partij betwist dit ook al evenmin.

2.2.6 De Raad benadrukt daarnaast ook evenzeer dat de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel is en geen strafrechtelijke maatregel die ertoe strekt gedrag te bestraffen. Het is een administratieve maatregel op verblijfsvlak die door een administratieve overheid wordt opgelegd. Het vermoeden van onschuld verhindert bijvoorbeeld verwerende partij niet om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot de feiten zelfs indien die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

2.2.7 Verzoekende partij klaagt zich erover dat zij nog niet veroordeeld werd voor de feiten waar zij laatst voor staande werd gehouden en bovendien werd de uitkomst van een dergelijk onderzoek niet afgewacht alvorens de bestreden beslissing te nemen. Er zou ook geen sprake zijn van herhaling van de feiten waar zij reeds voor veroordeeld werd in 2023.

Zelfs het gegeven dat verzoekende partij (nog) niet definitief werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet belet, ten overvloede, verwerende partij niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet geenszins dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een (definitieve) strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

2.2.8 Eveneens ten overvloede herinnert de Raad eraan dat beslissingen betreffende de toegang, het verblijf en de verwijdering van het grondgebied niet onder het toepassingsgebied vallen van artikel 6 van het EVRM.

Artikel 6, §3 van het EVRM waarborgt een beklagde daarenboven enkel een doeltreffende juridische bijstand bij een strafprocedure, maar geeft niet het recht om zelf te beslissen hoe deze verdediging moet worden geregeld. Het gegeven dat niet vrij kan worden gekozen uit een van de alternatieven die zijn

opgenomen in dit verdragsartikel — zelf verweer voeren of zich laten verdedigen — impliceert niet automatisch dat deze verdragsbepaling wordt miskend. Verzoekende partij kan naar België reizen, indien nodig. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij zich laat bijstaan door een advocaat. Uit niets blijkt dat deze de verdediging van de verzoekende partij in de stafprocedure niet naar behoren kan uitvoeren.

2.2.9 Verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de door haar aangevoerde beginselen en bepalingen niet aannemelijk.

De beide middelen zijn bijgevolg niet ernstig waardoor aan de tweede cumulatieve voorwaarde evenmin voldaan is.

2.2.10 De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

A. DE WILDE